

ALBATROS

Druhé
čtení

Ester Stará

Jonáš a Koko

Ilustrovala Komára

Jonáš a Koko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ester Stará
Jonáš a Koko – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ester Stará

Jonáš a Koko

Ester Stará

Jonáš a Koko

Ilustrovala Komára

ALBATROS

Byla jednou jedna kniha... a jakmile ji dočetli, skončila zastrčená v knihovně. Tak to ale skončit nemusí! Pošlete ji dál s **www.restorio.cz**.

Už je to tady!

Už jen jednou se vyspím! Už zítra. Na dortu bude osm svíček. Dám je na jeden fuk, samo sebou. A taky už vím, co si budu přát. Mazlíčka. Zvířecího kámoše. Kočku nebo psa, to je jedno. Stejně to bude pes. Táta se snaží být nenápadný, ale já moc dobře vím, že za domem na zahradě něco chystá. Nejvíc to připomíná boudu. Táta totiž není žádný kutil. Okolo je výběh obehnaný pletivem. Nejspíš aby štěně neuteklo. Beztak ho budu brát pořád ven. Budeme chodit na dlouhé procházky, na nákup, do parku, do lesa, naučím ho aportovat, sbírat houby...

Crrr! Otevřel jsem oči. Co se děje?! Co to bylo za divný sen? Psi v něm nosili košíky a okusovali muchomůrky! Jaký je vlastně den? Sobota? Tak proč mi zvoní budík? Narozky! No jasně, už je to tady!

„Jonášku, pospěš si, za chvíli je tu babička!“ zavolala mamka z kuchyně úplně zbytečně.

Popohánět mě rozhodně nemusela.

Zajímavé je, že někdy se čas vleče jako starý šnek. Třeba v čekárně u doktora. Když se blíží narozeniny, nejdřív čekáš, čekáš... A když ten den konečně přijde, jde to ráz naráz.

Babička stojí ve dveřích: Ty kluku jeden, ty jsi vyrostl.

Pojď sem, ať ti dám pusu! Oběd, sklídit nádobí, dort, fouk – jasně že všech osm najednou, tajné přání... a jsou tu dárky!

Z hromady balíčků jsem vytáhl prvního měkoše, teda měkký dárek. Dřív jsem je nesnášel, ale překvapivě jim začínám přicházet na chuť.

„Hezky, parádní mikina, díky, mami!“

Ve druhém poloměkoši byly tenisky: „Bezva, už jsem je potřeboval.“

Pak jsem vylosoval jasného tvrdoše: „To bude knížka, že jo?“

„Jojo,“ pokýval hlavou táta, „ale s rozbalováním můžeš klidně počkat. Ještě tu máš jednu maličkost!“

Maličkost?! Znalecky jsem potěžkal středně velkou krabici. Ozval se libozvučně rachotivý zvuk.

„Lego! Hurá!“ poskakoval jsem z jedné nohy na druhou jako domorodec při tanci.

Jindy bych z krabice zuřivě strhal baličák a zalezl si do pokoje. Nikdo by mě neviděl, dokud bych stavebnici nesestavil. Dneska jsem se ovšem na něco těšil mnohem víc.

„A to je všechno?“ uklouzlo mi poněkud neslušně.

Rodiče si vyměnili pohledy.

„Vlastně by tu ještě něco bylo. Ale musíme jít ven.“

Z druhého patra našeho činžáku jsem byl dole dřív, než babička zabouchla dveře od bytu. Vyřítíl jsem se na zahradu. Příbytek na jejím druhém konci vypadal opuštěně. Tak kdepak jsi, hafíku?

„Jonáši, jsi jak střelený, počkej na nás,“ brzdil mě táta.

Mohlo mě napadnout, že chce, abychom nového člena rodiny přivítali všichni společně.

„Vím, že sis přál zvířátko,“ pokračoval táta důležitě cestou k výběhu. „Dlouho jsme to s mamkou zvažovali. Nakonec jsme se rozhodli pro mazlíčka, z kterého budeme mít radost i užitek.“

Jako že štěně bude hlídat, aby nás nikdo neukradl? Nemohl jsem přijít na nic užitečnějšího. Táta mě stejně nenechal dlouho přemýšlet.

„Na, puta puta,“ zavolal do prázdného výběhu.

Cože?! Takhle se volá na psa?

„Asi se bojí a je uvnitř,“ vysvětlil táta, vlezl za drátěný plot a zalovil v boudě.

„No tak, neboj se! Tadá, tady je!“

V první chvíli mě napadlo, že mám halucinace. Nebo mi přeskočilo. Tohle přece není pes!

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Jonáš a Koko.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.